

UČITELJSKI TOVARIŠ

Glasilo avstrijskega jugoslovanskega učiteljstva

Vse spise, v oceno poslane knjige itd. je pošiljati samo na naslov:

Uredništvo Učiteljskega Tovariša
v Idriji.

Rokopisov ne vračamo.

Vse pošiljave je pošiljati franko.

Učiteljski Tovariš izhaja vsak petek popoldne.

Ako je ta dan praznik, izide list dan pozneje.

Vse leto velja . . . 10— K
pol leta 5—
četrt leta 2:50
posamezne številke po 20 h.

Za oznanila je plačati od enostolpne petit-vrste, če se tiska enkrat . . . 14 h
" " " dvakrat . . . 12 "
" " " trikrat . . . 10 "
za nadaljna uvrčenja od petit-vrste po 8 h.
Oznanila sprejema Učiteljska tiskarna (telefon št. 118).

Za reklamne notice, pojasnila, poslana, razpise služb je plačati po 20 h za petit-vrsto.
Priloge poleg poštnine 15 K.

Naročnino, reklamacije, to je vse administrativne stvari je pošiljati samo na naslov:

Upravništvo Učiteljskega Tovariša
v Ljubljani.

Poštna hranilnica št. 53.160.

Reklamacije so proste poštnine.

Zveza slovenskih učiteljev in učiteljic na Štajerskem

je poslala vsem okraj. učit. društvom okoliščino, v kateri poziva učiteljstvo, da daruje od prvega svojega prejemka draginske doklade 1914 nekaj za učiteljski obrambni sklad. Vsak šolski vodja naj pobere od svojega učiteljstva darovane krone ter jih pošlje z imenikom darovalcev vred predsedniku okr. učitelj. društva, ki pošlje nabrano vsoto Zveznemu blagajniku tov. nadučitelju Gnusu na Dol. Po možnosti naj pošlje vsako društvo vsaj toliko kron, kolikor je učnih oseb v okraju; kar se nabere več, sme društvo uporabiti tudi v okrepitev lastne blagajne. Darovi se seveda pobirajo tudi pri nečlanih naše organizacije, ki so po pravici dolžni žrtvovati še več, ker niso dejansko nič pripomogli do izboljšanja našega gmotnega položaja. Upamo, da se odzove temu pozivu vse učiteljstvo brez izjeme, ker v dosegu končnega smotra je treba še boja in za ta boj denarja.

Imena istih, ki bodo ta naš klic popolnoma prezirali, naj društveni predsedniki naznanijo vodstvu Zveze, da bomo imeli na tak način učiteljstvo tudi kvalitativno v pregledu.

Do konca meseca februarja naj pošljejo okr. društva vodstvu Zveze imenik učiteljev in učiteljic z zrelimi izprijemalci, bivačih v področju dotičnega okr. učiteljskega društva, ki so ostali tekoče leto brez službe. Zveza namerava sestaviti tozadevno statistiko ter jo eventualno uporabiti proti nadprodukciji v našem stanu.

Zaveza in Sežansko učiteljsko društvo.

Na zadnji seji upravnega odbora Zaveze, ki se je vršila dne 29. pret. mes. v Ljubljani, je bila na dnevnem redu tudi točka z naslovom tega članka. O predmetu je poročal predsednik Zaveze, tovariš Luka Jelenc. Glasom sklepa omenjene seje moramo to poročilo s sprejetim predlogom vred objaviti v celoti. — Poročilo se glasi:

Že več let zaporedoma se je vnela na vsaki glavni skupščini Zaveze v delegacijski seji pri poročilu o Zavezinih listih več ali manj stvarna, a doslej še vedno neplodna debata. Nikdar pa se ni vršila debata v tako plitvem nivoju, kakor na letošnji delegacijski seji. Nastopili so govorniki, ki so v svojih izjavah kazali popolno nevednost v razvoju naših listov, ki ne poznajo niti njihovih nalog in tendenc. Zahtevali so v svoji neinformiranosti, da naj ustvarimo zopet to, kar smo z velikim naporom reorganizirali pred leti. Vstal je mlad govornik in menda res — resno in celo s potrebnim patosom prepovedal »Učit. Tovariš«, da ne sme sugerirati in utrjati svojim bralcem onih naprednih idej in nazorov, ki tvorijo temelj programu naše Zaveze; posebno se je zgražal nad tem, da bi »Učit. Tovariš« propagiral napredna šolsko-politiška stremiljenja.

Reševanje gmotno vprašanje v tej debati, so poudarjali govorniki v prvi vrsti, da je »Učit. Tovariš« predrag in ga primerjati v ceni z učiteljskimi listi drugih narodov. Izpuščaje vse drugo iz misli, niso pomislili ti kritiki, da imajo ti listi po 20.000 naročnikov in polno inseratov, mi pa se borimo komaj za tisočak naročnikov. Tudi jim ni šlo v glavo, kako naj bi pisali sami za list, ki ga morajo plačevati.

Seveda se je morala vsem govornikom pojasniti zgodovina preosnove Zavezinih listov in raztolmačiti njih tendence. Razžaljeni so bili ti govorniki, ker se jim je očitala popolna neinformiranost v teh zadevah. Ker niso mogli ugovarjati, so umolknil, pozneje pa predbacivali vodstvu, da jim maši usta. Jaz pa mislim, če govori en govornik petkrat k isti stvari, in če dvakrat ni sprejel predlog za konec debate, se to ne pravi mašiti ust!

Kakor rečeno, razžaljeni so bili nekateri govorniki in ne da bi bili takoj na dana pojasnila, če jim niso bila zadostna in dovolj jasna, odgovorili, se je zatekel mlad socialist, neizkušen mladi učitelj Alojzij Hreščak, k socialistični reviji »Naši Zapiski« in tam napadel vodstvo in upravni odbor Zaveze, sploh vso našo osrednjo organizacijo tako vehementno in obenem krivično, kakor nismo bili vajeni do-

slej od naših najhujših sovražnikov — klerikalcev.

Da vidi cenjeni upravni odbor, v kakšnem tonu se je hotel maščevati nad Zavezo mladi Hreščak, podam nekaj cvetk iz njegovega članka. Nanizal je ondi take — le iz socialističnih listov nabrane fraze:

»25letnico je obhajala letos Zaveza slovenskega učiteljstva — in uspeh: letos so plače slovenskih učiteljev bolj beraške nego pred 25 leti, letos ve slovensko učiteljstvo veliko manj, kaj hoče, nego pred 25letmi. Vodstvo slovenskega učiteljstva se ni izkazalo kos svojih nalogi. Slovensko učiteljstvo nima jasnega pojma o tem, kaj bi lahko pomenilo v narodu, ne pozna niti kulturnih, niti političnih svojih nalog. Organizirano tava kot razkropljena čreda, organizacija mu je coklja, ki ovira njegov razvoj, mesto da bi mu bila najtrdnjša opora.«

Potem citira doslovno one odstavke Ganglovega slavnostnega govora, ki govorijo o narodnostni ideji, ki jo — kar omenjam mimogrede — imenuje socialni Hreščak »giftige Fliegen«, o naprednosti in demokratizmu. Na to vzklika naš kritik v »Naših Zapiskih«: »To je torej naš program! Razvila ga je avtoriteta na prošnji avtoritete, zato ga smatram avtoritativnim. Vprašam naše voditelje: Ali vedo že 25 let, da je to naš program, ali pa so mogoče zvedeli šele po Ganglovem govoru? Sodim, da bo drugo pravo. Ali ne? In če ne, zakaj ni vzgajala organizacija svojih članov vsaj v duhu takega programa? Ali ima slovensko učiteljstvo danes po 25 letih svoje organizacije jasne pojme o narodnosti? — Jaz trdim da, a ne tistih pogubnih, ki jih imajo nekateri slovenski socialisti — »Ali mogoče o demokratizmu? Kje so tozadevne programatične razprave, ki naj bi bile učiteljstvu kašipot na njegovi trnjevi poti?«

Nato se spne do smeje trditve, da so vsa Ganglova izvajanja samo v njegovi glavi, da pa vse drugo, v Zavezi združeno učiteljstvo ne ve nič o tem, izvzeti je menda samo tovariš Hreščak.

Nezadovoljen z vsem svetom, je vendar pohvalil Komenskega in Rousseaua, češ, da sta bila pametna moža, ker sta

rekla, da je vzgoja važnejša kot pouk, vzgoja pa ima za prednost značaj.

V daljni svoji razpravi nam predbaciva servilnost in pasjo ponižnost v nastopih za svoje pravice. Modruje pa tako-le:

»Materialno odvisen učitelj ne more vzgajati neodvisnih, ponosnih, etiško visoko stoječih ljudi. Vezane so naše roke po bedi, ki jo trpimo, in produkt naših stvarjanj so neobgljivi sužnji s krivo hrbtenico, s kardinalno čednostjo, pokorščino v srcu, svetim strahom do avtoritete v mozgu, hinavskim nasmehom na ustih, resnično: vreden produkt svojega suženjskega mojstra!

Za take produkte naše umetnosti se nam pa slovenski narod prav lepo zahvaljuje, kakor se tudi prav lepo zahvali za take vodnike. Vi ne poznate poti, ki pelje ven iz teme robstva na prosto, svetlo pot človeškega življenja. S svojimi blagodnečnimi frazami nas uspavate, s pestrimi barvami nam omamljate pogled, da ne vidi okov, ki nam stiskajo naše ude.

Okovi z naših rok! Pesek iz oči! V naše čaše pristnega vina. To je naš program za najbližji začetek.«

Jaz pa pristavim, da so to brezpomembne fraze za neizkušene ljudi!

H koncu obsoja še enkrat vso našo organizacijo ter kriči: »Slovensko učiteljstvo si ni danes po 25letnem obstanku svoje centralne organizacije na jasnem niti o eni sami točki svojega programa. Niti kot kulturni pionirji, niti kot politični faktorji ne vemo, kam drži pot. Kje leži krivda? V brezglavem našem centralnem vodstvu!«

Tako! Zdaj pa sedimo tu obglavljeni, in to delo je izvršil nad nami Alojzij Hreščak!

Meni je všeč in rad imam še tako ostro kritiko, toda biti mora poštena, pravična in temeljiti na resnični podlagi. Vsako maščevanje ji mora biti tuje. Hreščakova kritika pa vse to ni.

Jaz jako dvomim, da bi bil tovariš Hreščak že kdaj imel v rokah pravila Zaveze in še bolj, da bi jih bil kdaj pazljivo prebral; pravila so pa vendar okvirni program vsakega društva. Zaveza ni delovala samo v ozkem okviru svojih pravil, temveč je postavila svoje delovanje

LISTEK.

Nadučitelj Ivan Kaukler.

Dolgost življenja našega je kratka. Kaj znanec je zasula že lopata! Odprta noč in dan so groba vrata; al' dneva ne pove nobena prat'ka.

Dne 22. decembra 1913. po 10. uri popoldne je raz Ptujsko okoliško šolo zaplapolala črna zastava, vsem moidoidim tožeča, da je to šola za večno ostavljena nadučitelj, nje voditelj Ivan Kaukler. Pred 30. leti je prestopil privikrat kot mlad jak moč nje prag z namenom, posvetiti ji svoje najboljše moči, in utrjen po naporu nem delu je sedaj po kratki mučni bolezni en dan pred dopolnjenim 59. letom zapustil torišče svoje plodovite delavnosti.

Pokojni Kaukler se je porodil dne 23. decembra 1854. l. v Laporju. Bil je sin kmetijskih staršev. Njegova sestra, že sedaj čez 70 let stara, ki je tudi ves čas njegove hude srčne bolezni stala ob njegovi postelji in mu stregla, mi je pripovedovala, da so njegovi starši mladega Ivana jako radi imeli, in ker je bil v ljudski šoli že prav dober učenec; zato so se odločili

poslati ga v latinsko šolo, da bo postal gospod-duhovnik. — Študiral je potem na mariborski gimnaziji. V sedmem gimnazijskem razredu je potem izstopil, ker bi ne bil rad duhovnik. Mati ga je zdaj šla v Maribor obiskat, ali Ivana ni več našla v gimnaziji, ni vedela, kam za njim. Šele čez dolgo časa so starši zvedeli, da je pri ljudeh. Tu je služboval nad 3 leta in ker tudi z vojaškim stanom ni bil zadovoljen, je bil odpuščen kot črnovojniški častnik. Odločil se je postati učitelj. Vstopil je v Gradcu v tretji letnik učiteljskega. Leta 1879. meseca julija je dovršil maturo na graškem učiteljskem. Služboval je kot učitelj pri Sv. Rupertu, potem pri Sv. Lenartu v Slov. g. Odtod je prišel v Maribor na vadnico in nato v Slov. Bistrico. Dne 20. marca 1883. l. je prišel kot učitelj na Ptujško okol. šolo in l. 1888. je bil po dolgem boju imenovan za nadučitelja te šole, ki jo je vzorno vodil skoraj do svoje prerane smrti. Na tej šoli je torej deloval nad 30 let.

Resno bolan je bil le malo časa. V začetku meseca julija t. l. mi je privikrat tožil, da mu ni dobro. Začel se je zdraviti. V začetku šolskega leta meseca novembra l. l. se je zopet počutil boljšega; vodil je tri ure trajajočo domačo učiteljsko kon-

férenco. Vsi smo se veselili, da je naš blagi nadučitelj zopet toliko ozdravil, da bo mogel zopet poučevati. Ali glej! Poučeval je le nekaj dni, moči so pešale od dne do dne, in v drugi polovici meseca novembra ga je neozdravljiva bolezen za vsekar priklenila na posteljo. Obsojenemu v strašno noč življenja je bila na strani ljubeča soproga, ki ga je umevala, trpela z njim vred in ga tešila v brezupu.

Dne 24. decembra l. l. smo spremili zemeljske ostanke predragega nadučitelja k večnemu počitku. Pogreba so se udeležili: ptujski prošt Fleck, dr. Evgen Netoliczka, c. kr. okrajni glavar in predsednik okr. šol. sveta, M. Heric, c. kr. šolski nadzornik, duhovščina mestne fare, množica meščanov, večinoma vsi v Ptuj stanojuči člani okrajnega šol. sveta, krajni šolski svet, množica stanovskih tovarišev, veliko občinstva iz okolice in nepregledna vrsta šolske mladine.

Pred šolo in ob grobu so mu stanovski tovariši zapeli dve ganljivi žalostinki.

Ob odprti gomili mu je govoril tovariš Ogorelec, našteval njegovo nenadomestljivo delovanje, ki ga je razvijal kot učitelj in kot šolski voditelj v šoli in zunaj šole.

Izročili smo materi zemlji truplo pre-rano umrlega nadučitelja Ivana Kauklerja. Zapustil je vdovo in dva nepreskrbljena sinova. Zares hud udarec za rodovino, ki je izgubila tako skrbnega, dobrega očeta, kakor tudi za šolo, ki je izgubila izvrstnega, vestnega, narodnega, značajnega nadučitelja in šolskega voditelja. Kamor sem pogledal, sem videl solzne oči in slišal besede: »Škoda nadučitelja, škoda moža!«

Vse je kazalo, da je bil rajni jako priljubljen. V teku 30 let, odkar je služboval in deloval na okoliški šoli, je vzgojil mnogo odličnih mož, ki so dosegli na temelju njegovih naukov ugledna mesta v raznih stanovih.

Pokojni nadučitelj je deloval dolgo let kot član nadzorstva pri Ptujskem hranilnem in posojilnem društvu, bil je skoraj ves čas svojega bivanja na okoliški šoli odbornik Čitalnice, večkrat je bil izvoljen za predsednika učiteljskega društva za ptujski okraj, ali sprejel je to častno mesto le dvakrat, bil je tajnik društva za varstvo otrok, soustanovnik Ciril-Metodove podružnice, blagajnik čebelarke podružnice itd.; sploh sodelujoč ali podporni član vseh narodnih društev v Ptuj.

na veliko širšo podlago. Ako bi bil tovariš Hreščak prebral »Spominski spis«, bi spoznal Zavezino delo v 25 letih njegovega obstanka. Prepričal bi se bil, da to delovanje ni tako malenkostno in brezpomembno, kakor bi on rad; prepričal bi se bil, da smo že razpravljali o vsem tem, česar on pogreša pri Zavezinem delovanju. Razpravljalo se je o narodnosti in narodni vzgoji, o gojitvi značajev itd. itd. Da smo učitelji za popolen demokratizem, se razume samo ob sebi, saj drugega biti ne moremo nego demokrati. Tovariš Hreščak pa se o vsem tem ni mogel prepričati iz »Spominskega spisa«, ker ga ni prebral, ampak doposlanega mu — vrnil.

Tudi urednik »Naših Zapiskov«, dr. Tuma, bi se bil premislil, preden bi bil sprejel v svoj list tako krivično kritiko, ako bi bil obdržal in prebral poslani »Spominski spis«. A tudi on nam sporoča, da nam je knjiga pri njem na razpolago toliko časa, dokler mu naprej ne povrnemo pošiljatenih stroškov. — Tako piše urednik in lastnik »Naših Zapiskov«, ki ob istem času prosi pri učitelstvu duševne in gmojne podpore za svoje glasila!

Kaj je Zaveza storila za izboljšanje gmojnega stanja slov. učiteljstva, bi lahko izprevidel tovariš Hreščak iz dotičnih vrst v »Spominskem spisu«. — Ako nismo dosegli dosedaj še uresničenja svojih zahtev, ni krivda v nas, temveč v avstrijskih razmerah. Zaveza je storila v tem pogledu vse, kar je bilo mogoče storiti. Če nam pa pove tov. Hreščak sredstvo, s katerim prisilimo merodajne kroge, da nam regulirajo plače tako, kakor se glase naše zahteve — kako prisiliti v to n. pr. na Kranjskem Šusteršiča, Lampeta, Zajca in Jarca, kako v sežanskem okraju tiste »birte«, ki so vzeli učitelstvu dragojnsko doklado — mu ne bo hvaležno le slovensko, temveč vse avstrijsko učitelstvo.

Ako bi bil Hreščakov članek pisal v »Slovenskem Učitelju« urednik in katehet Čadež, bi se temu ne čudili, ampak bi prezrli napad, da nas pa tolče s polenom iz zasede v Zavezi včlanjen član, to pa ni dostojno, ni pošteno, tega pa ne moremo prenesti molče in to tem manj, ker je dal povod našim sovražnikom za napade od njihove strani! To je edini uspeh njegovega dela!

Stvar je takoj zagrabil naš vsečastivredni in resnicoljubni »Slovenec« ter zatrobil v svet, da Zavezino učitelstvo vidno hira.

V članku »Propadanje liberalnega slov. učiteljstva« pogreva z drugimi besedami isto hrano kakor Hreščak v »Naših Zapiskih«, da namreč tavamo tjavendan brez programa in načel, da nas skupaj drži le par fraz. »Slovenec« piše z ozirom na Hreščakov članek:

»Danes nimajo liberalni učitelji drugega kakor par listov, ki jih nihče ne bere in nihče ne plača. Ta mizerija in onemoglost učiteljske liberalne organizacije je postala zadnje čase že preccej nevarna za to jalovo družbo. Nekateri brihtni učitelji so namreč sprevideli, da bo vse skupaj vzelo žalosten konec, so že začeli javno hujskati proti Zavezi, da

* Nam se sploh čudno zdi, da je dr. Tuma, ki je sam visoko izobražen mož, sprejel v svoj list, ki naj velja za znanstveno revijo, članek, katerega bistvo je sama negacija in samo pavšalno očitjanje brez vsakega pozitivnega dokaza. S tem je ustregel samo svojim in našim sovražnikom, koristil pa ni nikomur. Uredn.

Rajni nadučitelj je bil vzoren učitelj-odgojitelj, iskren prijatelj, zgleden rodoljub, kremenit značaj, bil je mož. Da, bil je vrl tovariš, bil je blag značaj. Kdor ga je poznal, ga je moral čislati, spoštovati. Pokojni Kaukler ni bil le vzor učitelja, vzgojitelja, on je bil naobražen mož, čedne zunanosti, prijaznega in priklupljivega vedenja ter zaradi tega obče čislani in spoštovan. V družbi je bil priljubljena oseba, s svojim zdravim humorjem je zabaval vsako družbo.

Stanovska čast in stanovski ponos sta zavzemala pri njem visoko stopnjo. To je pokazal prav pogosto v raznih okoliščinah.

Da je bil marljiv ud in skoraj vedno odbornik učiteljskega društva, bodi le mimogrede povedano. Poudarjati pa moram, da ni iz lahka nikoli zamudil katerega društvenega zborovanja, dokler mu ni tega zabranila za vselej mučeca ga bolezen. Naj bi ga v tem posnemali tovariši!

Kot vzor voditelj tako velike šole, kot izvrsten učitelj in za izdelovanje globoko preiščenih uradno-konferenčnih vprašanj je dobil od šolskih oblastev dokaj pohvalnih dekretov; zadnjega pa niti čital ni več, ker je došel par dni pred njegovo smrtjo.

bi se vsa ta liberalna komedija čimprej podrla.

Tako piše »Slovenec« in vriska poln škodaželnosti; povod zato pa mu je dal Hreščakov maščevalni napad v »Naših Zapiskih«.

Zato ga »Slovenec« prav lepo pohvali in v nebo kuje njegovo brihtnost ter ponatisne njegov članek. Konča pa: »Zares krasne razmere! 25letnico so praznovali, pa nazadnje sami ne vedo, čemu in zakaj? 25 let že pišejo, zborujejo, pobijajo klerikalizem, in nazadnje sami sebi priznajo, da so vlekli drug drugega. 25 let bobnajo, da bo takrat narodna kultura na višku, ko bo liberalen učitelj komandiral ves slovenski narod, sedaj pa si sami sramožljivo namežikujejo, da je namesto narodne kulture samo neumnost liberalne učiteljske organizacije na višku. Imajo že sicer nekaj listov, a so vsi brez pomena. Notri je samo prepisane nekaj liberalne modrosti iz nemških listov in predstavljajo nekaj fraz iz nemške liberalne učiteljske literature. Domačega ni ničesar! Od vse liberalne učiteljske gloriole ni ostalo drugega kakor kup lenobe, nevednosti in smešnosti! Gre se samo za to še, da se bo ta stvar spodobno spravila s sveta in ne bo delala učitelstvu sramote. Jelenec, Dimnik, Gangl, ali slišite puntarje? Armada se punta in vas zmerja za brezglavne in breznačelne coklarje.«

Da nas napada, sramoti in zaničuje naš načelni sovražnik — mednarodni klerikalizem — svobodna mu pot, a da imamo človeka v svoji sredi, ki strelja na nas iz zasede brez povoda in utemeljitve ter potiska sovražniku orožje v roko, tega ne moremo in ne smemo trpeti. To smo dolžni svoji časti in slovenski javnosti nasproti! To zahteva naša stanovska zavednost in naša stanovska disciplina.

Ker s posamezniki nima Zaveza direktnega stika, se moramo obrniti na Sežansko učiteljsko društvo, katerega član je prizadeti tovariš ter po katerem je član tudi Zaveze. Zato predlagam:

1. Sežansko učiteljsko društvo kot član Zaveze avstrijskih jugoslovanskih učiteljskih društev ukreni vse potrebno, da se ne bo naša s trudom in žrtvami zgrajena stanovska organizacija neosnovano napadala od organiziranih članov ter da se s tem ne bo od nas samih dajalo orožja v roke principalnemu sovražniku naprednega slovenskega učiteljstva! S tem se krši stanovska disciplina!

2. Stanovske zadeve naj se v dostojni in stvarni obliki rešujejo v stanovskih organizacijah in stanovskih glasilih, kjer se nikomur ne krati svobode, besede in peresa! To zahteva stanovska disciplina!

3. Dolžnost vsakega organiziranega posameznika in vsake organizovane enote je, da gradi in izpopolnjuje, ne pa da razdira, smeši in pavšalno natolcuje! Treba nam je pozitivnega dela, ni nam pa treba gole negacije!

Vabimo na svoj občni zbor, ki se vrši dne 2. februarja 1914, ob polu 11. uri dopoldne v združenem lokalu v Celju. Breg št. 26, s sledečim dnevnim redom:

1. Poročilo načelstva. — 2. Poročilo nadzorstva. — 3. Potrjenje računskega zaključka. — 4. Event. volitve v načelstvo in nadzorstvo. — 5. Slučajnosti.

Učiteljska gospodarska in kreditna zadruga v Celju,

registrovana zadruga z omejeno zavezo.

Ludovik Černež, l. r. Fran Voglar, l. r.

Uredn.

Kdo bi si bil mislil, ki je poznal moža korenjaka, da se bo že lani poslovil za vsekdar od svojih tovarišev, ki jim je bil vedno v vsaki reči najboljši svetovalec.

Prezgodaj, dragi nadučitelj — Te je odtrgala usoda od Tvoje rodovine, ki žaluje za dobrim očetom, prerano si moral zapustiti krog tovarišev sotrpinov, a Tvoj duh bo živel tudi naprej med nami, ki Ti ob slovesu želimo: Dolgo naj živi Tvoj spomin!

V. Kajnih.

† Štipko Jelenec.

Življenjepisna črtica.

(Konec.)

Zadnji dnevi.

Strudila ga je težka hoja.

S. Gregorčič.

Koncem maja leta 1912 je moral smrtno bolan v bolnišnico, odkoder je prišel čez dva meseca nekoliko boljši domov. Nsobil pa je v sebi že kal smrti, a da si je slutil, da popolnoma nikoli več ne okreva, je vendar upal, da ta bolezen še ne bo smrtna. Zaradi boleznij je bil najprvo začasno, potem pa meseca avgusta 1913

V Bistrenje pojmov!

Na zadnjem shodu goriškega slovenskega učiteljstva v Gorici se je zdelo tovarišu Rakovščku potrebno manifestirati svoje politično prepričanje. »Učitelj mora biti naroden!« je zadonelo po prostorni dvorani zlatotelenskega hotela. Stentorski je bil ta glas, in gotovo ni nihče bolj prepričan kot jaz, da mu je prišel resnično iz njegovega globokega prepričanja. Toda, kolega Rakovšček, vkljub vaši iskrenosti, o kateri ne dvomim niti najmanj, vkljub vašemu globokemu prepričanju, ki ga spoštujem kot prepričanje vsakogar, vkljub visoki tonovski poziciji tega političkega gesla in mogoče ravno zaradi tega trdim, da je to vaše geslo brez vsebine. Ali pa če hočete; njegova vsebina je tako bogata, tako raznovrstna, vlija mu zaradi specifičnih avstrijskih političkih formacij, da je postalo danes to geslo že »Mädchen für Alles«. In ravno zaradi te svoje elastične narave, zaradi heterogenitete pojmov, ki jih vsebuje, je to geslo brez vsebine. Če se rabi danes ta beseda ob vsaki primerni in neprimerni priložnosti in to še brez vsakega komentarja ali vsaj omejitve, je to le igra z besedami, manipulacija s frazami. V interesu stvari je torej, kolega Rakovšček, in sicer one stvari, ki vam je gotovo jako na srcu, da daste geslu, ki ste ga zaklicali v memento vsem svojim tovarišem, tudi vsebino, da ta pojem pojasnite in opredelite. Šele potem, ko bomo vedeli, kaj hočete, lahko govorimo dalje, ko bomo poznali predmet, lahko diskutiramo o njem. Dokler pa tega nimamo, se nam lahko zgodi, da govorimo edine besede drugemu, da se pripravimo zaradi stvari, katere pojmi se nam krijejo, da solgashamo tam, kjer se nam nazori križajo, da zaidemo v tem prerekanju brez smotra in vsebine v sfero praznih besed — v boj za oslovo senco.

Prosim vas torej, kolega Rakovšček, da nam poveste jasno in razločno, kako si predstavljate učiteljevo narodnost in njegovo narodno politiko. O tej stvari nismo imeli učitelji še nikake akademične razprave, potrebujemo je pa kot riba vode. Izprožite vsaj, zalucajte prvi in izpolnili boste vrzel, ki jo občutimo dan za dnem neprijetnejše. Dolžni ste nam to pojasniti, ker zahtevate kategorično, da bomo narodni!

Da se izognem vsakemu nesporazumljenju, hočem biti v teh sklepnih vrstah nekoliko konkretnjši. Vzemimo slučaj: Učitelj hoče biti na vsak način naroden politik, kot zvest sin svojega naroda smatra to devizo že a priori kot suprema lex vsake političke delavnosti. Vprašam vas, kolega Rakovšček, ali zadostuje temu učitelju vaše političko geslo, da se bo znal ravnati v vseh posameznih slučajih, na katerih je politika tako silno bogata? Ali bo mogel sploh s pomočjo vaše besede prodreti v bistvo politike, ali mogoče dobiti vpogled v silni kompleks gospodarskih vprašanj in narodno-ekonomskih razvojnih tendenc? Kako stališče naj zavzame z ozirom na militarizem, ljudsko izobrazbo, carinske tarife, splošno higieno, državno pravo, občinsko, deželno in državno administracijo, obdačenje itd.? Kako si mora predstavljati ta narodni učitelj razrešitev socialnega vprašanja? Čigave interese naj zastopa naroden politik v vseh onih mnogih slučajih, kjer se križajo interesi različnih slojev?

To je torej nekaj vprašanj, ki mi jih vaša deviza pušča deloma odprta, ali pa mi daje na vsako vprašanje več odgovorov, kar se pravi, da je pri narodnem politiku pripuščena rešitev mnogih vprašanj popolnoma subjektivnemu naziranju.

stalno upokojen. Preselil se je, kakor že prej omenjeno, v Kandijo, da bi dobil tam po viharjih in bojih mirno zatišje, kjer bi lahko brez skrbi, ki so mu bile ves čas najzvestejše spremljevalke, preživel večer svojega burnega življenja. Večkrat je citiral Horacijeve besede: »Beatus, qui procul negotiis...«

Izprehajal se je po lepi novomeški okolici, z njim je hodil njegov ljubljeneč, mali črni psiček. Spomladi je cepil drevesa na vrtu ali pa počival v senci nad Težko vodo.

Življenje ga sicer ni razočaralo na prijetno stran, pač pa ravno nasprotno, a njegova trdna volja, bister razum in kremenit značaj so ga vedno podpirali v smelem vzletu, da lahko po vsej pravici reklamujemo zanj pridevek: mož dela! — Bil si je v svesti, da ni zaman preživel svojega življenja. Bil ni le ljudski učitelj, marveč tudi učitelj ljudstva.

Koncem junija 1913 se mu je bolezen zopet poslabšala. Iskal je pomoči povsod: šel je v Ljubljano, šel za 14 dni na Dunaj na kliniko, kjer so ga zdravili z radijem. Pomoči ni bilo več. V upanju, da morda vendarle okreva, je prenašal vse strašne

Jasno je, da nam deviza »naroden« ne more biti politički program, ker pripušča tudi ekstremnim narodnim indidijem prosto roko v pre mnogih vprašanjih, kar pa silno otežuje vsako trdno organizacijo in smotno delo. Zadnja konsekvencia ekstremnega individualizma pa vodi v anarhizem.

Nisem postavil teh vprašanj, da bi mi nanje odgovarjali, le v dokaz so, da samo geslo »narodna politika« ni dovolj jasno, da bi mi nudilo v vseh političkih vprašanjih točen odgovor, da mirno lahko trdim, da si s tem geslom v veliki večini slučajev, ne morem absolutno nič pomagati.

Z ozirom na to smatram torej za nujno potrebno, da daste svoji politički devizi kako vsebino, ker drugače jo je treba smatrati le za frazo in politički »slager«.

Ponavljam, da prosim le vsebine vašega enostavnega političkega programa in ne odgovora na ta članek.

Alojzij Hreščak.

Opomba uredništva: Ta članek nam je poslal tovariš Hreščak že dne 8. pret. mes., a priobčili ga nismo doslej iz dveh razlogov: Prvič nas je oviralo tarfno gibanje med tiskarniškim osebjem, drugič pa se nam zdi primernejše, da začnemo z debato v začetku novega letnika. In da se debata začne, to je gotovo! Končala pa se bo z dokazom, da ni deviza tov. Rakovščka niti fraza niti politički »slager«, nego program naprednega slovenskega učitelja! — S priobčenjem tega članka pa iznova dokazujemo, da stojimo na stališču svobodnega izražanja in da ne mašimo nikomur svojev est, kakor bi nekateri radi dokazali — brez dokazov!

Desetletnica maturantov iz l. 1903 s koprškega učiteljskega.

V juliju 1903 je maturiralo na slovenskem oddelku bivšega c. kr. učiteljskega v Kopru 14 Slovencev.

Prejemši zrelostna izpričevala, so se razkropili po Slovenskem. Stisnili so si v slovo krepko roke, si voščili obilo sreče v novem stanu in odšli v svet.

Pionirji prosvete so se imenovali in ponosno dvignjene glave so šli na delo urit omiko med ubogi naš narod. Tožna Istra je sprejela nekatere, drugi so jo urezali na kršni Kras, nekaj jih je zrlu bregove bistre Soče, eden pa se je ustavil v Trstu, omamljen po očarujočem pogledu na sinjo Adrijo. Samo enega je potegnili nase zelena Štajerska. Kranjske se je ta letnik izognil.

Zdaj je že 10 let preteklo v večnost, in vsi so še v vrtincu življenja, še vedno na delu za premnogokrat tako nehvaležni rod.

Koliko prevar, koliko strtih upov znamenujejo lahko v dnevniku svojega življenja! V kupo navdušenja, v posodo idealnega hrepenenja po svobodi, po omiki in napredku jim je nakapljalo toliko strupa, da zro danes ob proslavi desetletnega jubileja, kar so prekoračili prag življenja, s tožnim srcem na mladostno vzhizenost, na moment, ko so posegli po imenovanjskih dekretih, veseleč se truda za kulturo. Vendar je dan snidenja po desetletni ločitvi dokazal, da nas življenje ni ubilo. Mladostno navdušenje se je umaknilo resnemu preudarku, idealizem je koncediral mesto zdravemu realizmu.

Dne 27. m. m. smo se zbrali v Trstu. Okrog pol 11. dopoldne smo bili že skupaj

bolečine vdano in junaško. Dne 10. oktobra je legel in ni več vstal.

Dne 26. novembra ob 4. uri jutraj je mirno umrl.

Pogreba se je udeležilo poleg novomeškega uradništva in mnogoštevilnega odličnega občinstva s c. kr. okrajnim šolskim nadzornikom čez 20 tovarišev in tovarišic iz bližnje okolice. Izprevod je vodila domača duhovščina, v kapeli na pokopališču pa je prevzel izprevod sam prošt dr. S. Eibert, ki je zopet pokazal svojo naklonjenost napram učitelstvu in se rajnemu plemenito maščeval, ker sta si za življenja v c. kr. okrajnem šolskem svetu mnogokrat stala nasproti kot bojovníka in nasprotnika.

Tako se je zrušil v prezgodnji grob zopet eden naših močnih stebrov, legel je k večnemu počitku mož, ki so ga zaradi njegove pravicoljubnosti in značajnosti preganjali baš oni, ki naj bi imeli v zakupu varstvo pravice in resnice.

Počivaj mirno, blagi, dobri in značajni Štipko! Temni Gorjanci naj čuvajo Tvojo gomilo, kakor so čuvale Tvojo zibel-ponosno Karavanke! —